

Canada deel 13

Het is eigenlijk te gek voor woorden. Bij Port Renfrew kunnen we eigenlijk doorstomen naar Tofino, het einddoel van onze rondreis door Vancouver Island. Maar eerder heb ik al geschreven dat de weg bij Port Renfrew gewoon ophoudt. Nu gaan we via een grote omweg daarheen, met als eerste stop Nanaimo.

Het zonnetje schijnt en ik word daar extra vrolijk van. Het oostelijk gedeelte van Vancouver Island verschilt hemelsbreed met het westelijk gedeelte. De rit naar Nanaimo is vol afwisseling van diverse baaien en

kleine plaatsen. We slaan ook regelmatig van het rechte pad af om die van dichtbij te kunnen bekijken.

Bij een park stoppen we en rijden middels een smal pad de berg op. Hier liggen her en der verspreid heel oude woningen, half in elkaar gezakt. Langs de kant van de weg passeren we een rek met ski's. Ik denk dat de bewoners in de wintertijd hiervan gebruik maken

om in de bewoonde wereld te kunnen komen.

Heel interessant, tenminste vinden wij, zijn de auto's die ongebruikt liggen te roesten in de tuin als een soort tuinmeubel.

Ik bedenk dat de bewoners ons voor gek verslijten wanneer we foto's maken, maar ik zie geen teken van leven.

Links en rechts van de weg heel hoge bomen die het zonlicht temperen en zo nu en dan de zon er doorheen laat piepen.

We hebben geen idee waar deze weg eindigen zal.

We gaan uiteindelijk maar weer bergafwaarts, terug naar het park. Dat ligt aan een rivier met grote keien en kleine watervalletjes. Op een boomstam zittend bel ik naar een adres voor B&B in Nanaimo. Aan de hand van foto's in het foldertje maken we een keuze. Toch handig van Mady om dat aan ons mee te geven. De eerste keus valt af,

omdat het geheel is afgehuurd voor een bruiloft, de tweede geeft geen gehoor, maar ik spreek toch wel een boodschap in op de voicemail, bij de derde heb ik beet. Later word ik netjes teruggebeld en verwezen naar een telefoonnummer van een toeristen bureau, maar vertel haar dat we inmiddels zijn geslaagd.

We vervolgen onze weg en slaan links van de hoofdweg af om 25 km het binnenland in te trekken naar Lake Cowichan. Het is daar mooi en heel gezellig. Natuurlijk moet ik even een winkel van de binnenkant bekijken, maar veel soeps is het niet. We toeven toch een tijdje aan het water en genieten van het uitzicht. Veel haast hebben we niet, want op uitdrukkelijk verzoek van het gezin

dat de B&B runt, kunnen we daar pas terecht om 16.00 uur.

Peter heeft heel handig, maar achteraf niet heus, alvast het adres van de B&B in de TomTom gezet. We moeten haar regelmatig het zwijgen opleggen omdat we niet gehoorzamen en eigenwijs een andere richting opgaan.

We nemen de local way rond Lake Cowichan voor zover er sprake is van een local way. In een koffieshop drinken we koffie met een flink stuk taart. Tjonge, zowel de koffie als het gebak zijn van die zwaargewichten.

Natuurlijk moeten we terug naar de hoofdweg, hè hè en stoppen bij een volgend park met waterval. Die watervallen doen me denken aan Indonesië met het verschil dat bijna overal langs de wegen daar altijd een klein stroompje water is waarin ik lekker mijn pootjes kan laten afkoelen. Ik probeer dat maar niet uit in Canada waar het water ijskoud is.

Aangezien het nu tijd wordt voor de lunch stoppen wij bij.....jaja Tim Hortons. Misschien zijn er onderweg wel betere restaurants, maar nogmaals, aan de buitenkant zijn die niet direct als zodanig herkenbaar.

De auto krijgt ook maagvulling en de portemonnaie. We hebben geen idee of we bij B&B handje contantje moeten betalen.

Op het moment dat we wegrijden van het terrein zie ik plots een hert aan de overkant van de snelweg rustig grazen in de berm. Hij/zij is toch op haar hoede omdat we heel voorzichtig zo dicht mogelijk

naderbij sluipen om een goede foto te nemen. En ach, even verderop ligt er een dood hert langs de kant van de weg.

We arriveren stipt op tijd bij het huis van de landlord B&B. De echtgenote doet open en heet ons hartelijk welkom. De huisheer moet teruggefloten worden van zijn werkzaamheden aan een ander huis aan de overkant. Later vertelt hij dat zij dat huis hebben gekocht voor de familie

en gij gelooft dat? Ikke niet.

We betreden een smetteloos schoon huis, zo netjes dat ik in de eerste instantie nergens aan durf te komen. Geen wonder dat we pas om 16.00 uur worden verwacht, want de huisvrouw doet niet anders dan poetsen-poetsen. Op een dressoir staat het koffiezetapparaat, een waterkoker, gewone koffie- of theekopjes (héél bijzonder na het king size gedoe of

kartonnen bekers), een schaal met koekjes en een bonbonnière. Uiteraard ook een koelkast en magnetron.

De bovenverdieping is geheel ingericht voor twee paar gasten. We delen wel de woonkamer met tv, maar iedere gast heeft een eigen slaapkamer en eigen balkon. Wij hebben het vooraanzicht en zijn de enige gasten. Hangend

over het balkon vertelt de gastheer over de gang van zaken in zijn huis, over de vijver die van bovenaf te zien is in de tuin en inderdaad glashelder is. Hij raadt me aan de plant Mint te kopen die de algen tegenhoudt. In de woonkamer leren fauteuils, een dvd speler met stapels dvd's en ook weer een tv en heel veel tijdschriften en boeken.

We krijgen de sleutel van het huis en verder zijn wij vrij in ons doen en laten.

Het valt me direct op dat de inrichting iets oosters heeft. In de hoek van de woonkamer een fraaie waaier en Boeddhabeelden.

Ik maak koffie en we komen een beetje bij van de reis in het zonnetje op ons balkon.

In de badkamer schrik ik van de spierwitte handdoeken en de washandjes die in een schelp patroon over de handdoeken zijn gehangen. Uit voorzorg haal ik maar alvast onze handdoeken tevoorschijn. Peter vindt dat onzin en gebruikt later alles rücksichtslos.....

Ik ben inmiddels wel wat gewend aan de hoge bedden, maar deze is wel buitengewoon hoog voor mijn doen. Ik moet er gewoon inklimmen en kan, bij wijze van spreken, me er niet lekker languit op laten vallen. Verder elk drie enorme kussens die dezelfde hoezen hebben als het overtrek van het bed. Ben ik ff blij dat ik mijn bantal bij me heb.

Het huis ligt vlakbij de ferry, die we zullen gebruiken wanneer we teruggaan naar het thuisfront Mission in Vancouver en zullen derhalve weer terugkomen in Nanaimo.

We maken tussentijds een kleine voettocht naar de haven en maken een foto van een watervliegtuig vlakbij de ferry. De activiteiten bij een haven vind ik altijd leuk om te zien en ik blijf lang aan de reling hangen.

Bij thuiskomst is het gedeelte dat het gezin gebruikt met een fraaie kamerscherm gesloten.

Die avond eten wij bij de haven in een sjiek restaurant en bestellen één portie met twee borden en bestek. Omdat we de gedeelde portie in de keuken laten opmaken kost ons dat \$ 3,00 extra. Ik doe dat niet uit zuinigheid hoor, maar wanneer ik erg moe ben, kan ik de enorme porties in mijn uppie niet opeten.

Voorzichtig drop ik het aantal kussens naast het bed en laat er eentje staan dat als hoofdeinde moet dienen en haal mijn bantal uit de koffer. Ik heb er nog niet eens direct erg in, maar bij het liggen in bed voel ik iets in mijn schouder. Dat blijkt een bonbon te zijn. Nu ja zeg, die ga ik natuurlijk niet soldaat maken, want anders moet ik opnieuw mijn tanden poetsen.

Ik wordt wakker door etensgeuren. We ontbijten samen met de landlord die zich ook laat bedienen aan hun etenstafel. De vrouw staat in de keuken en heeft een typisch warm Canadees gerecht gemaakt. Een soort gestapelde pannenkoeken met van alles en nog wat erop en eraan en daar bovenop een gepocheerd ei. Daarna een kunstig opgemaakt vers fruithapje met bloemetjes uit de tuin die eetbaar zijn. Ik heb waardering zoals zij de boel runt en vraag haar met ons de koffie te drinken. Op een dressoir heeft ze in een grote vaas een verzameling schelpen. Ik vertel haar dat ik ook een verzamelaar ben. Direct krijg ik een schelp aangeboden die ze gevonden hebben op het strand. Ze gaan vaak naar Thailand na het toeristenseizoen, vertellen ze ons. Vandaar de verzameling meubelen en andere oosterse snuisterijen.

We nemen hartelijk afscheid van elkaar alsof we in no time vrienden zijn geworden.

We buigen af naar de westkust, dwars door Vancouver Island naar Tofino waar ik hoge verwachtingen van heb.

Wordt vervolgd
Mila